

(Folytatás az 1. oldalról)

Nem mondhatni, hogy úgy érte a rossz hír a száznál több embert, mint derült égből a villámcsapás. Akkor ugyanis már túl voltak azon a sokkon, amelyet a lakbéremelésről szóló rendelkezések okoztak a házban.

Borús égből villámcsapás

– Volt, aki ki se nyitotta az ajtót, négyen a mai napig se vették át az erről szóló értesítést – mondja a házmesternő, aki július elsejétől csaknem ötszáz forinttal fizet majd többet a szolgálati lakásért. Az 51-52 négyzetméteres szociális bérlakásokért eddig négyzetméterenként 22 forintot kértek a 44 helyett, a többség azonban ezt a magasabb összeget fizette, azt is igen nehezen. Egy hónap múlva még mélyebbre kell nyúlniuk a pénztárcába: akkor 62 forintra emelkedik a négyzetméterenkénti lakbér. Van, aki nem tud 4100 forintot „kigazdálkodni” a fizetéséből, ezért már éppen a költözésen spekulált, amikor értesült a ház selejtes voltáról, a felújításról.

B.M.-nével a lift előtt futottam össze, a negyedikre tartott éppen, két nehéz cekkerével.

– Boldogan elmenekülnék innen, ha akadna egy veréb, aki egy felújítás előtt álló, rozoga épületben lévő belvárosra cserélné távolabbi, szerényebb és olcsóbb bérű lakását. Kiszemeltem én már egyet a Vértónál, de hát a lelkiismeretem tiltja, hogy esetleg más félrevezetve oldjam meg a magam gondját. Meg aztán már késő is... Itt állok megfürödve a táppénzen lévő fiammal, a főlemelt lakbérrel, előttem a kiköltöztetés réme és a bizonytalanság, hogy egyáltalán visszaköltöztetnek-e ide. Nem tehetek mást, kényvnt nyújtok be az IKV-hoz, hogy szociális okok miatt csökkentsék a lakbéremet.

Akad

C. L.-ék úgy érzik, tájéko

Lakások, emberek, kilátások

Rozsda eszi a hatemeletest

A kilátás gyönyörű... (Fotó: Nagy László)

zatlanságuk folytán valóban „verébbé” váltak: két gyemükkel januárban költöztek a város reprezentatív helyén lévő lakásba. Alapos megfontolásból adták föl tágas, 90 négyzetméteres korábbi hajlékukat: Pesten tanuló nagyfiukon segitendő, gondolták, ezt majd könnyebben cserélhetik fővárosra. Az ügyvédől épp földúltan hazaérkező házaspár így adta elő a történeteket:

– Nekünk fogalmunk se volt arról, hogy decemberben próbafúrásokat végeztek a házban. Gondolhatja bárki e palota látán, hogy düledező félben van? Boldogan költöztünk ide január 24-én. Néhány napra rá a liftben kérdezte meg az egyik lakó: azért jöttek ide, hogy hamarosan újra elköltözzenek? Futhattam én már akkor fűhöz-fához! Még csérepartnert is találtunk, de visszalépett, amikor megtudta, mi várna itt rá. Nincs más választásunk: pereskedünk. Szeretnénk visszakapni a régi lakást. Minden

...A belátás reménytelen

azon múlik, bebizonyosodik-e, hogy itteni elődeink tudtak a minőségi vizsgálatról.

A hatodikon irigylésre méltó kép tárul elénk az erkélyről: Szeged tornyai, madártávlatból.

– Talaly augusztusban egy idős hölgy helyébe költöztünk ide. Decemberben elterjedt a házban, hogy valami vizsgálat

folyik az épületen, nálunk azonban nem fúrtak. Arra viszont emlékszem, hogy egyik nap, este 9 körül egy asszony pongyolában végigrohanta a házat, mondván: ki kell költöznünk, mert életveszélyes az épület. Ettől kezdve mindenféle pletykák terjengtek, de hivatalos papírt senki nem kapott. Időközben mi saját tulaj-

donúra akartuk cserélni a lakást, hűsvétkor ez sikerült is. Az új lakók meg se melegedtek itt, már aznap egymásnak adták a kilincset a szomszédok: „meg vannak örülve, hisz össze fog dőlni ez a ház, életveszélyes!” Érdeklődtünk az IKV-nál, amikor is kiderült: a pécsi sorsára jut ez az épület is. A javítással, költözéssel járó hercehurcát nem vállalták az új lakók. Meg is tudom érteni. Pereskedni nem akartunk: egy hét leforgása alatt ki-ki visszaköltözött a régi lakásába.

„Fölszámolódott” felelősök

A lakók még ma is meglehetősen tájékozatlanok, ezért nyomába eredtem a megszerzhető információknak. Az IKV gazdasági igazgató helyettese, dr. Baczkó István azt mondta: ha kész a felújítási terv és az önkormányzat ad pénzt a javításokra, a vállalat, kívánság szerinti ütemezésben, átmeneti lakásokba költözteti a Jókai utca 7-ből az összes családot. Az építkezés szervezőjének, a CSOMIBER-nek az igazgatójától, Bálint Lászlótól azt tudtam meg, hogy most – az önkormányzattal egyetértésben – a szavatossági jogok érvényesítőiként láttak munkához, okulva a pécsi magasház példáján. A szakvélemény igazolta a gyanút: a Jugoszláviából átvett IMS technológia rossz magyar honosítása miatt a szegedi lakóház feszített huzalait is elkezdte enni a rozsda.

– Az úgynevezett U.P. pasztát nem a licensz alapján vettük át, így a fémhuzalok nedvességgel érintkezve korrodeálódnak, s ennek következtében az épület tönkre mehet.

■ **Ki a felelős ezért és ki fedezi a költségeket?** – kérdeztem.

– Sajnos a tervező cég és a kivitelező, a DÉLÉP is „fölszámolódott” azóta...

A rozsdásodás minderre azonban nincs tekintettel: minél később látnak a javításhoz, annál nagyobb a veszély, és annál nagyobbak lesznek a költségek. Tisztában volt ezzel az önkormányzat is, amikor a

halaszthatatlan fölújításokra 203 millió forintot irányoztak elő a költségvetésben. Ezt a közgyűlés azonban nem szavazta meg, közte a Jókai utcai házra szánt milliókat sem. A múlt héten osztották el a tavalai pénzmaradványokat, s ezekből sikerült 13 milliót megmenteni a selejtesre sikerült IMS-ház foltozásához.

Csőbe húzzák...

– Ennyi pénz csupán arra elegendő –, tájékoztatott a Vagyonkezelő és Vállalkozási Iroda képviselőjeként Nacsa János –, hogy a munkálatok elkezdődjenek. És most ez a legfontosabb.

■ **Mire készüljenek föl a lakók?**

– Az idén a kisebb szárnyban lakókat érinti a fölújítás. Tudom, sovány vigasz: a munkák során nem verik szét a házat: a régiék alá új, műanyag csőbe húzott kábeleket helyeznek el. Ezután természetesen kifestett, tapétázott lakásba költözhetnek vissza a lakók.

■ **Mikor?**

– Úgy gondolom, legkésőbb jövő tavasszal. Pontos tájékoztatást az érintettek jövő heti egyeztetése után tudunk adni a lakóknak. A másik szárny javításának is be kell azonban fejeződnie ‘94. végéig.

■ **Ön szerint, aki hosszú éveken át dolgozott a Délép-nél, kinek-minek köszönhetik ezek a szerencsétlen családok – és a város – ezt a tortúrát?**

– Szerintem annak idején nem a legjobb terv nyerte a pályázatot. De az UNIVÁZ sem ebben a technológiában gondolkodott: valamiért az ÉVM-nek volt nagyon fontos, hogy IMS-re módosítson. Az ÉMI viszont nem vizsgálta meg a paszta minőségét...

■ **Mennyibe kerülhet mindez az országnak?**

– Összeget ne várjon tőlem! Csak hogy fogalma legyen: Szegeden a rendőrség és a Démász épülete készült ezzel a módszerrel, az országban pedig vagy 400 ilyen ház áll. Egyelőre.

Chikán Ágnes

Cukorbeteg

egyesülete Szegeden

Becsült adatok szerint ma mintegy félmillió cukorbeteg él Magyarországon, Szegeden 5-6 ezer. Számuk azonban – megbízható nyilvántartás hiányában – föltehetően ennél is magasabb. S ha a tudományos előrejelzéseknek hinni lehet, az ezredfordulóra 100 emberből, a jelenlegi huszadikkal szemben már minden tizenötödiket sújtani fogja ez a betegség. A nem megfelelően kezelt diabetes szövödményeivel azonban nem csupán egyéni gondok egész sorát okozza: súlyosak lehetnek társadalmi következményei is. Máris figyelmeztető jel, hogy feltűnően sok cukor-

beteg gyarapítja a munkanélküliek táborát, és egyre többen kérik korai nyugdíjazásukat e diagnózisra hivatkozva. Holott ezzel a betegséggel együtt lehet élni, ha tudjuk, miként, s ha van, aki segít ebben.

Nem véletlen tehát, hogy ezeknek az embereknek a sorsa napirenden van különböző fórumokon, így téma volt a múlt heti AN – RE rendezvény tudományos tanácskozásán is. Tegnap, kedden pedig örvendetes gyakorlati eredményt jelentett be dr. Hódi Miklós főorvos és dr. Holczinger Gábor tanársegéd a torony alatt, az alpolgármester, dr. Ványai Éva

szobájában megtartott sajtótájékoztatón. A tavaly novemberben, a Diabetes Világnap alkalmából 300 taggal létrejött cukorbeteg klubja egyesülétté szerveződött, s a cégbíróság már be is jegyezte Szeged és Térsége Diabetes Egyesület néven. A tagok elnökükké Lengyel Pétert választották, aki elmondta, céljuk az, hogy az országos szervezet segítségével közösen lépjenek föl a cukorbeteg érdekeiben. Szándékaik szerint orvosi fölvilágosító munkával, kezelési, életmódbeli tanácsokkal maguk akarják biztosítani tagjaik elméleti és gyakorlati képzését.

„Bélás sirató”

ben már úrnak éreztük magunkat, igazi méltósággal sétáltunk a cukrászda felé, elgondolkodva azon a kellemes tényen, hogy pár „bélásunkért” mi mindent tudunk vásárolni. Kedvenc pénzerménk fej vagy írás játékunk állandó főszereplője, snurrpartik résztvevője, míg felebarátunk el nem nyerte tőlünk az utolsót is. Ilyenkor

fájó szívvel fogadtuk meg, hogy hazárdjátékot nem ... soha többé.

Aztán jött az infláció és tönkretette kedvencünket. „Bélásunkért” egyre kevesebbet tudtunk vásárolni, míg csaknem teljesen elvesztette vásárlóértékét, szinte csak az eszmei érték maradt meg. Az az érték, amit nem lehet elven-

ni, mert a múltban gyökerezik s magunkban hordozzuk. („Egy bélást még adok érte.”)

A minap került a kezembe az új kétforintos érme. Látszik rajta, ez már egy másik kor szülötte. Kisebb, tetszetősebb, leginkább a német pfennigre emlékeztet. Átszámolva körülbelül annyit is ér. Ez azonban már „csak” az új kétforintos és nem egy „bélás”. Valami fontos kimaradt belőle. Valami, ami a régi ben még megvolt.

Hárs László

A család csele

Négymillió szalámiban

A történet a szegedi Pick Rt.-nél április 12-én kezdődött. Akkor jelent meg egy Szabó Tibor néven bemutatkozó úriember a szlovákiai Nyitra városából, s mint az ottani Impex cég ügyvezető igazgatója mutatkozott be. Korlátlan mennyiségben szárazárut rendelt, s mivel a szállító cég bankgaranciát kért, azt telefaxon április 15-én megküldte. (Hogy az anyaországban, a Felvidék, Kárpátalja, Erdélyben és a Vajdaságban hány Szabó Tibor nevű úriember él, nem tudhatjuk, azt azonban állítjuk, hogy a Gusztáv rajzfilmsorozat élvezői között ott vannak a kisebb-ségiek is... Gusztáv, a tébláboló kisember ugyanis a képzeletbeli Impex cégnél dolgozik...)

„Szabó Tibor” mutatós névjegykártyával rendelkezett s az általa megadott, nyitrai telefon- és telefax szám is működött – április 16-ig. Ezen a napon 71 mázsa exportcsomagolású szalámit szállított el a Pick Rt.-től, egy Avia gépkocsival. A jármű szlovákiai forgalmi rendszámmal volt ellátva. Az elvitt áru ellenértéke körülbelül négymillió forint. A „bonyodalom” akkor kezdődött, amikor a vállalat a bankgaranciát kiadó pénzügyetnél benyújtotta a számlát. Kiderült, hogy az Impex cég nem létezik (esetleg rajzfilmben), ilyen garanciát nem is adtak ki, amit Szabó Tibor a vállalatnál be-

mutatott, az jól sikerült hamisítvány.

A gazdasági rendőrség nagyarányú nyomozásba kezdett. „Szimatuk” Győr-Sopron-Moson megyébe vezette őket. Kiderítették: az áru nem lépte át az országhatárt. Az a feltételezés, hogy magánkereskedők forgalmazzák, igaznak bizonyult. Egy fiktív telephellyel és valós adószámmal rendelkező tatabányai bt. nyomán Győrött és Abdán 11 magánkereskedőnél lefoglaltak (ottani kollégáik segítségével) 6 mázsa szalámit a „nyitrai” szállítmányból. A különleges csomagolás volt az áruló jel. A szlovákiai rendőrség információi alapján megtudták, hogy az Avia teherkocsi forgalmi rendszámát Szlovákiában lopták. A nagy léptékű csalást előkészítő Szabó Tibor és társai szinte mindent előre láttak: a tatabányai bt. „gyönyörű” készpénzes számlákat adott a magánkereskedőknek; a nyitrai telefon- és telefax szám az áru elszállításáig hívható volt, utána elnémult; maga a főnök jó megjelenésű, magas, kreol bőrű és bizalomkeltő férfi.

A rendőrség kérdései: vajon hol kötött meg üzleteket a nyitrai Impex cég? Mit vásároltak? Aki esetleg felvilágosítással tud szolgálni, forduljon bizalommal a szegedi 477-577-es telefonszámon a gazdasági osztály szakértőjéhez.

Pataki Sándor